

OSLO
NYE

SENSOMMIER

SENSOMMER

(ON GOLDEN POND)

Av
Ernest Thompson

Oversatt av Elisabeth Thams

Regi: Kirsten Sørle

Scenografi: Harald Martin

Kostymer: Grethe Wang

Musikk: Magne Amdahl

Regiassistent: Arnulf Haga

I ROLLENE:

Ethel	WENCHE FOSS
Norman	LEIF JUSTER
Charlie	IVAR NØRVE
Chelsea	BENTE BØRSUM
Bill	ARNE AAS
Billy, sønn av Bill	TEODOR JANSON
	/ERIK THALLAUG

Fiskeutstyret er utlånt fra SKITT FISKE A/S

1. AKT

- 1. scene Ettermiddag midt i mai
- 2. scene Morgen midt i juni
- 3. scene Tidlig kveld midt i juli

PAUSE

2. AKT

- 1. scene Tidlig morgen midt i august
- 2. scene En formiddag midt i september

Inspisient: Lill Adolfsen

Suffli: Didi Stig

Parykker: Per Hansen

Rekvisitter: Anne Kjelland-Mørdre/Ivar Grønhella

Overscenemester: Finn Lewin

Overlysmester: Odd Reidar Horge

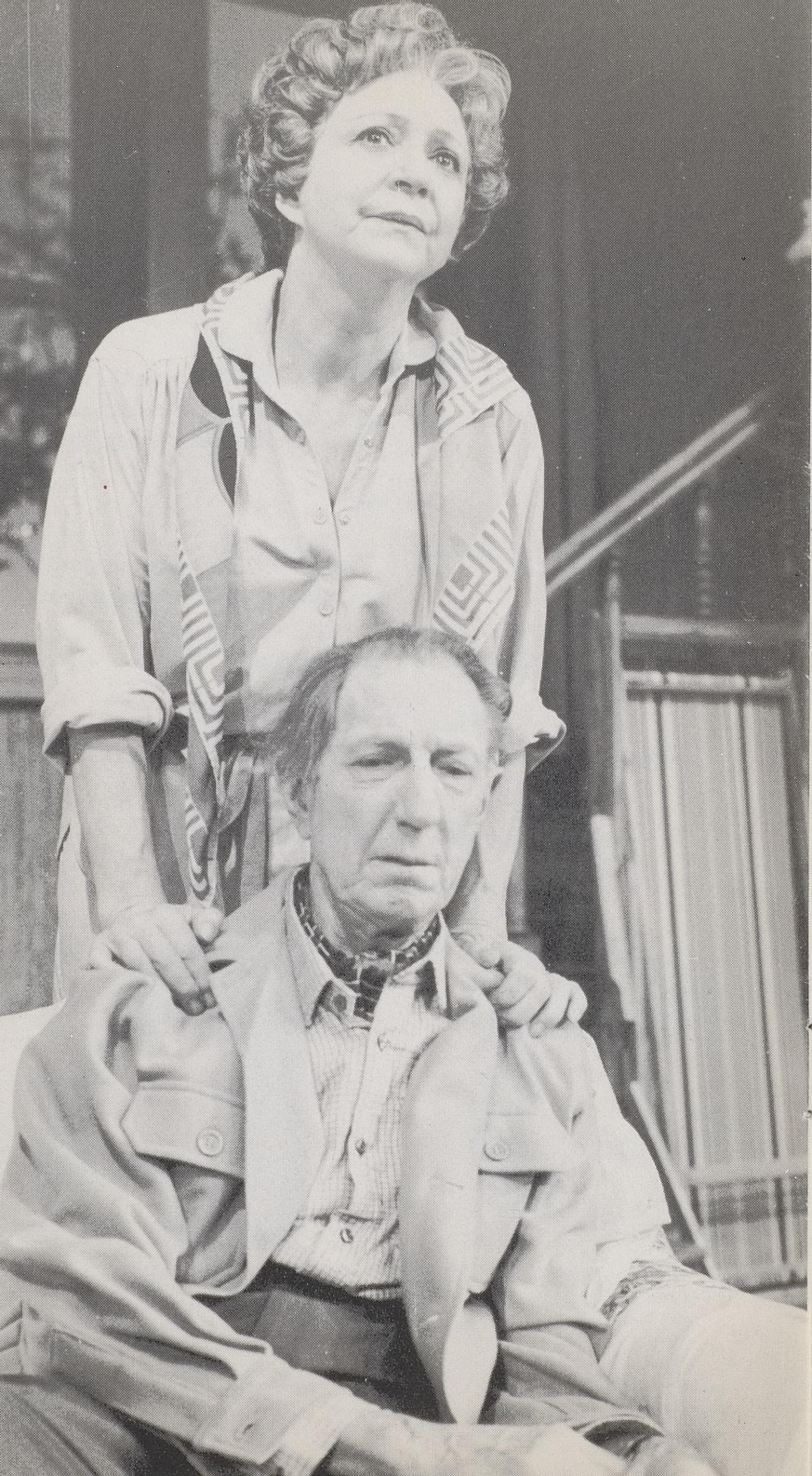
Forestillingen varer i 2 timer med pause.

Teodor Janson

Erik Thallaug

SENSOMMER

Av Rolf Stranger

Sensommer — et vakkert ord. Kanskje har det litt av tretthet, glemsomhet og resignasjon i seg, men også varme og håp. For ennå er det blomstringstid!

Det skrives, tales, diskuteres og forskes omkring det å bli eldre, det å ha tjent sin verneplikt, bli pensjonert, skape seg en ny rytme. — Være virksom, ikke slappe av, ikke bli glemt — og føle seg ensom.

Økonomiske bekymringer behøver de fleste eldre mennesker ikke lengre ha — og godt er det; fysiske og psykiske lidelser søkes lindret, men for mange friske og oppegående er det ofte vanskelig å finne seg tilrette etter at den egentlige arbeidsdag er endt. Vi som blir eldre kan og må gjøre noe selv for å finne en brukbar døgnrytme, men det er nødvendig med omsorg og interessert oppmerksomhet — først og fremst fra sin og sine nærmeste — venner og bekjente — og samfunnet.

Kontakt betyr forbindelse — elektrisk og annen — mellom mennesker. Kontakt skaper trygghet og varme, forståelse og overbærenhet overfor menneskelige svakheter — fysiske og psykiske lidelser og oppmerksomhet, slett lune og mindre godt humør.

Sensommer forstår og tilgir alt — den er ikke en stillestående livsaften — den følges av nye somre og nye håp. — For ennå er det varmt i været og blomstringstid.

FRITIDSHUSET — vårt annet hjem

Av Arne Christiansen

Hvor mange kjenner seg ikke igjen, når Ethel og Norman låser opp dørene til sommerhuset og tusler inn? Fyllt av forventningenes sødme og møtt av denne innestengte, ubestemmelige luften i stue og soverom som finnes i alle hytter som har stått ubebodd i måneder?

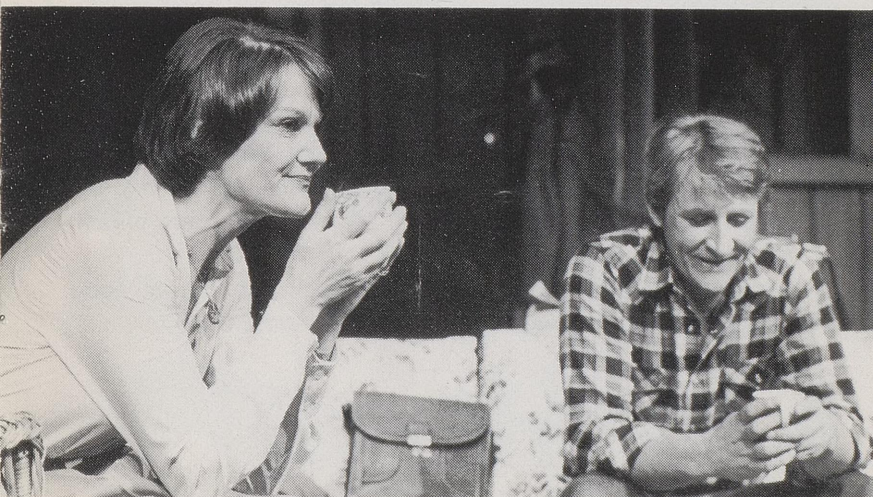
Vi blir som vårkåte kalver, nærmest slenger bagasjen på gulvet. Vinduene opp på vid gap! Tørr sommerluft skal fordrive den som er så tung å puste i!

Vi vandrer spent omkring, ser etter at tingene står der de stod da vi stengte siste høst. Jo, fiskeutstyret henger på veggen, det gjør også arbeidsbuksene og havehandskene. De gamle ukebladene ligger under bordet sammen med noen gulnete aviser, som forteller at det er gått både vinter og vår siden vi var her.

Ingen spor etter to- eller firbente gjester heller. Og det viser seg også at taket holdt denne vinteren med. Alt ligger tilrette for en fin sommer.

Vi er mange av dem — flere hundre tusen i dette land, som hvert år opplever noenlunde det samme. Vi drar til fritidshuset eller hytta — vårt annet hjem, fulle av lengsler og drømmer, som er forsterket gjennom en lang og mørk vinter. Fritidshuset gir oss følelsen av å eie noe, kjenne tryggheten ved å vite at dette stedet det er mitt — vårt — et aldri så lite stykke Norge. Når man kjenner slitasje og konfliktene i sinnet vokse er det man har behov for å gjenvinne den harmoniske balanse mellom en selv og omgivelsene. Hytta og hyttelivet gir de fleste en slik mulighet, det blir en slags konfliktløsende faktor langt bedre enn mange forslag til patentløsninger.

Og så går sommeren, fyllt med aktiviteter. Det er jo så mye som skal passes på og gjøres, snekres, repareres og fornyes. Man tusler rundt i avlagte fritidsklær uten tanke på den minste etikette. Beiser hytteveggen en tørr ettermiddag og vinduskarmene får

en omgang med malerkosten. Vi står opp og legger oss når vi vil og sørger for både blomster og grønnsaker etter fagrådene.

Det bades i lune viker, gås turer over vidder og fjell, fiskes, plukkes sopp og bær til vinterforsyningen. Familie og venner kommer kanskje innom på besøk, fritidshuset er sentret.

Langsomt mettes man av inntrykkene, kreftene kommer tilbake, hver time fylles med en eller annen opplevelse. Alt vil man ha med seg, enda mere når kalenderen forteller og naturen varsler om at det går mot stengetid.

Så kommer den ugjenkallelige sortien. Luften er blitt klarere, høstfargene begynner så smått å blusse, drivende regnskyer gir fra seg våte hilsner, og i sene august-september-kvelder blinker myriader av stjerner over himmelhvelvingen.

Sensommer.

Vedmodig følger man rutinene. Båten trekkes opp, sisternen tømmes og gjøres ren, peisen befris for aske, spjeldet tas ned. Dynner og sengetøy henges på en snor i soverommet, madrassene settes opp mot veggen, skittentøy fyller bager og poser til randen. Hvite varetrekk på sofaen og lenestolene.

Man ser etter om ikke noe annet skal tas med hjem! Nei, det kan visst stå —. Så stables alt inn i bilen. Nøkkelen til hoveddøren vrís om, puttes i lommen. Et siste blick på hus og eiendom. Så et lite adjø til sjøen, havet. Jo, alt skulle være i orden. Vimpelen er tatt ned, flaggstangen står naken.

Ja — takk for i sommer da! Det er noen måneder til neste gang. Men hvem vet — kanskje var det siste sommeren?

ERNEST THOMPSON

som har skrevet «Sensommer» er egentlig skuespiller og bare såvidt fylt 31 år. Teaterstudier ved amerikanske universiteter, en viss erfaring som aktør på scenen og i TV pluss tre skrevne enaktere hadde han bak seg før «Sensommer» slapp til på et av de mange off-off Broadway-teatrene i New York.

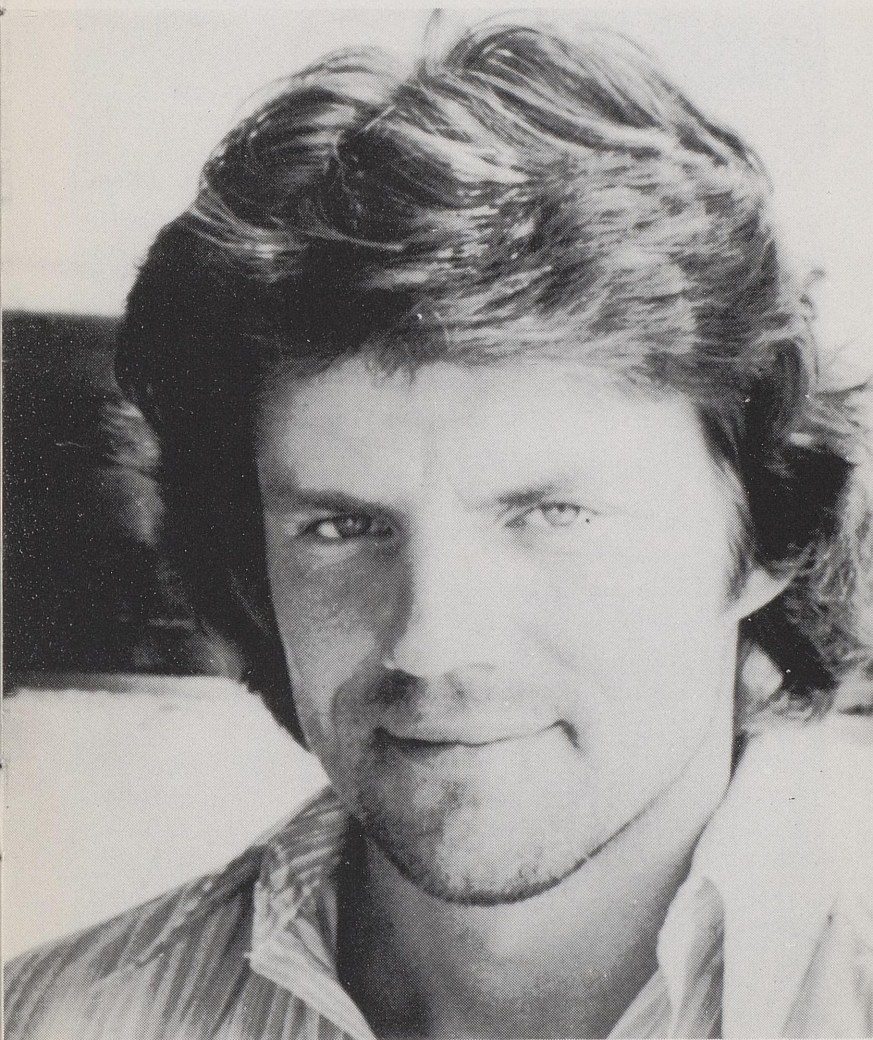
Senere fulgte en ny komedie-versjon på det store teatret i Kennedy Center i Washington før gjennombruddet på Broadway. En av dem som trodde på komedien og dens innhold samt sørget for et skikkelig økonomisk fundament for oppsetningen var den aldrende, ikke helt ukjente filmstjernen Greer Garson. Sammen med Thompson kunne hun senere glede seg over at «Sensommer» valgtes som det beste stykke i sesongen 1978/79 av New Yorks kresne teaterkritikere.

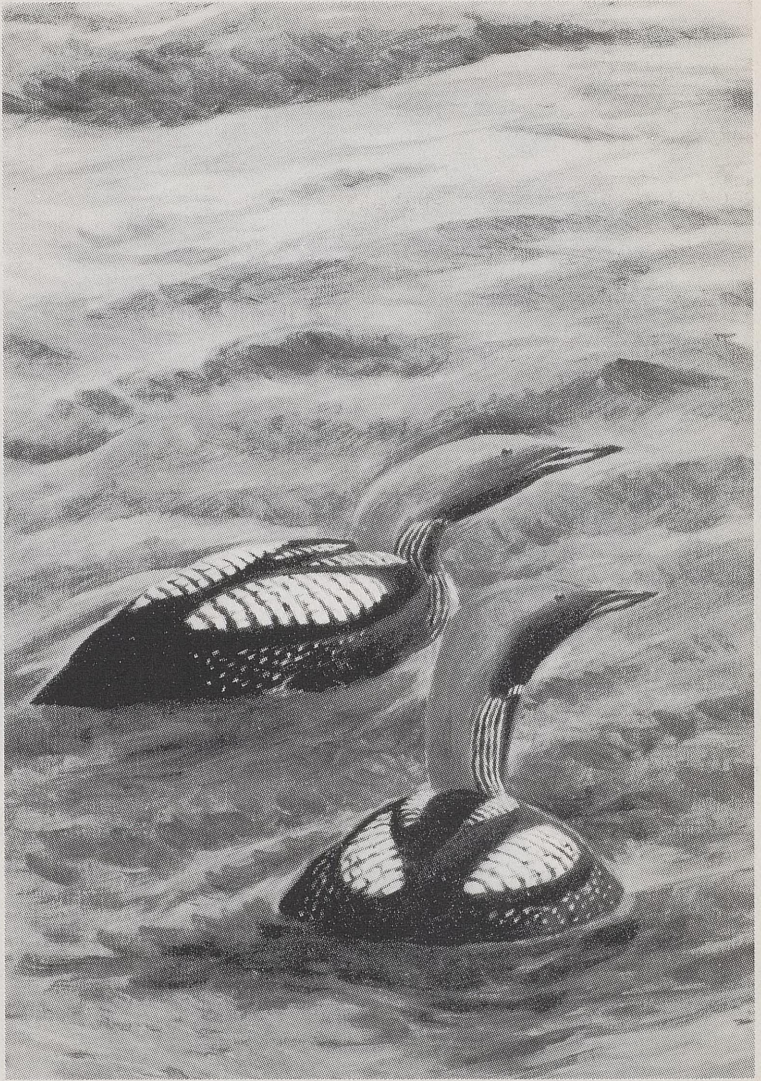
Idéen til «Sensommer» fikk Ernest Thompson, da han så et gammelt par som bodde i et sommerhus ved en sjø og følte tiden og livet flyte forbi.

«Den eldre mannen har mange trekk fra meg. Jeg tenker på meg som jeg er nå — og om femti år, og forestilte meg hvordan jeg da ville være. Med noen få justeringer tror jeg faktisk jeg ville leve som idag. Ihvertfall håper jeg det. Jeg har vært så heldig å møte mennesker som lever fullt og helt og det beundrer jeg dem for.»

«Sensommer» har stått på repertoaret i mange storbyer: Vest-Berlin, Helsingfors, Frankfurt, Geneve, København og foreløpig sist, Dramaten i Stockholm. Det blir også bli film av «Sensommer». Thompson er forlengst ferdig med manus og ekteparet Thayer skal spilles av Katharine Hepburn og Henry Fonda, med Jane Fonda i datteren Chelseas rolle.

Med suksessen til «Sensommer» fikk Ernest Thompson arbeidsro til å gjøre ferdig et nytt stykke, «West Side Waltz», der Katharine Hepburn har kontrakt på å spille den kvinnelige hovedrollen.

LOMMEN

lever så og si hele livet i vannet, om vinteren i havet, om sommeren i ferskvann, der den forsyner seg flittig av fisk. Den dykker dypere og holder seg lengre under vannflaten enn noen annen fugl. 50-60 meters dyp er vanlig med fangstvarighet inntil ett kvarter. Zoologene heller til den oppfatning at lommen har ekstralager av surstoff i musklene, som gjør det mulig å gjennomføre slike kraftprestasjoner.

Lommen tilhører en familie med bare fire arter, to på størrelse som vanlige ender og to store som gjess. Som regel opptrer lommen i par, oftest med en viss avstand mellom dem. På sensommeren svømmer parene tett sammen i følge med ungene. Hvis man f.eks. kommer roende og møter en slik familie, unnlater de voksne fuglene å flykte. De dykker heller ned mens de minste tar til vingene og forsvinner.

Når lommen ligger på vannet, kan den heve seg nesten i loddrett stilling ved å «trå vannet». Dette skjer ved parringen, da lommene utfører en slags dans med rent kappløp bortover vannflaten med flaksende slag med vingene og flittig bruk av stemmen. Disse seremoniene er enestående i fugleverdenen.

Byfolk som hører lommen skrike synes det er uhyggelig, særlig om natten. På dagtid gir den fra seg eiendommelige, kvekkende lyder når den flyr. Men venner man seg til fuglene er deres oppreden et trivelig innslag i naturen.

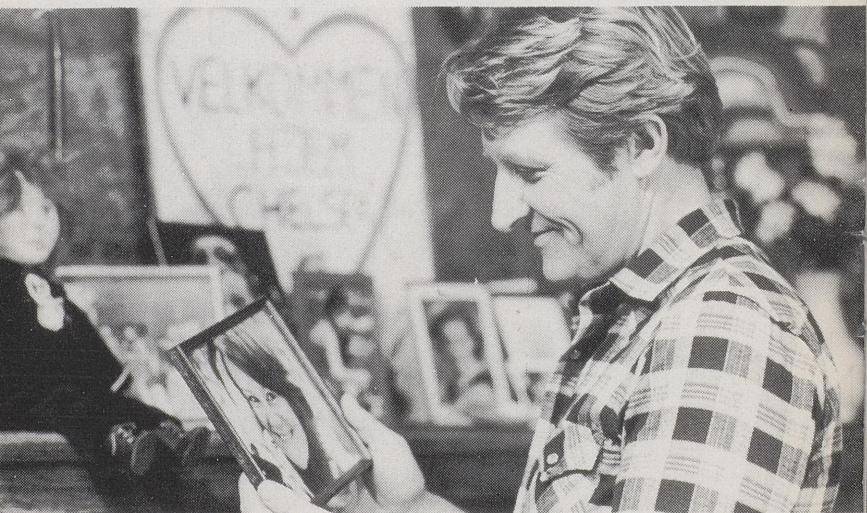
Lommen finnes også på våre breddegrader, langs kysten i vest og nord. Hekkingen foregår mest i bjerkeregioner, nokså sjelden ute ved kysten. Om vinteren holder en av artene seg, *storlommen*, til i sjøen, nær land. *Smålommen* ruger ved ferskvann over størstedelen av landet, også i lavlandet. Om vinteren finnes den langs størstedelen av kysten.

Lommen er vår for enhver form for forurensning, og med sin egenart er den prisgitt den endelige skjebne, hvis olje eller annet kunstig drivstoff gjør vannet livsfarlig.

MAINE

— staten der handlingen i «Sensommer» foregår — hører til New England og ligger lengst nord-øst mellom Atlanterhavet og Canada. De som bor der har utnyttet fjord- og skjærgårdskysten til feriesteder. I sommerhalvåret drar mange av de nesten en million innbyggere til sine fritidshus og foretar seg stort sett det hyttefolk gjør i vårt eget land, fisker, bader, seiler, jakter, plukker bær, når de er modne, slapper av innen- og utendørs og pleier omgang med fastboende og naboer.

Nesten hele staten er kledd av trær — mest barskog, men også mye løvvirke, som vokser frodig i kyststrøkene. Papirproduksjon utgjør derfor naturlig en betydelig del av den industrielle virksomhet ved siden av en storstilet dyrking av poteter (mer enn i noen annen stat). Men det fiskes også på forskjellige tider av året — småsild, hyse og hummer, som er kjent for sin friske smak.

10g162313

